

ONDŘEJ
ADLER

NE/BÝT
VLKEM

NE/BÝT VLKEM

ONDŘEJ ADLER

*VĚNOVÁNO MÉ RODINĚ,
PROTOŽE TA JE VŽDY AŽ NA PRVNÍM
MÍSTĚ*

ÚVOD

V této knize se ti, drahý čtenáři, postupně rozevívá svět Ruchyr Zonu. Země nepřeborných možností, oslnivých scenérií, magických příběhů i drsné a často nespravedlivé reality.

Než se ale do této říše odebereš, dovol mi seznámit tě s jedním jednoduchým pravidlem. Každá kapitola je vyprávěna jedním konkrétním úhlem pohledu. Jednou konkrétní postavou v názvu kapitoly uvedenou. Přičemž ale v každé části (kromě poslední) najdeš charakter kapitoly, u něhož je vyprávění úmyslně převedeno do er formy. Důvody tohoto přístupu jsou v potřebách děje.

To je z mé strany vše a nyní neotálej a vstup do země vzdálené. Příběh začíná...

1. Andy

„Nemohu s tebou být, jsi vlkočlověk.“ To mi říká má milovaná Salome. Tehdy mě nazývali Andym a můj život byl – nebo měl být – dokonalý.

Objetí. Načerpání psychických sil skrze toto jedno jediné gesto, které řekne, že zítřek bude lepší. Odmítá to a bolest, kterou cítím, ještě zesiluje.

„Nemohu s tebou být,“ hrabe nohama v popadaném listí. Nervozita z ní jen srší. Čeho se bojí? Mě? Proč? Miluji ji i teď. Je mladá. Má právo to udělat. Já, zkušený, měl to zase čekat. Objímám ji tedy jen v duchu. Její další slova mě zraňují ještě víc.

„Musím zítra svému otci říct, co jsi zač. Nemůžu tajit něco, co je proti zákonu. Prosím, uteč odsud, nechci, aby se ti něco stalo,“ nestéká jí při těch slovech ani kapka slz. To mně ale už ano a to je poslední den, kdy jsem ještě člověkem. Poslední den mé lidské podoby.

Proměňuji se ve vlka, chlupatou obludu, kterou jsem dříve nenáviděl, a běžím lesem do vyčerpání. Nevnímám bolest v tlapách, nereaguji na nebezpečné zvuky kolem. Prostě běžím a běžím a – ano, brečím. I vlci umí plakat. Zvláště ti s lidskou polovinou. Dobíhám až k Tříštivým vodopádům, kde mají vlci svou smečku. Zde začínají další krušné chvíle, neboť jsem silně cítit lidským pachem. Odhánějí mě od sebe, nechtějí mě přijmout. Po měsících hladovění se na mě štěstí obrací a získávám nový domov.

2. Salome

„Chci tě obejmout,“ říkal mi tehdy před lety můj milý. Náš krátký vztah byl u konce. Má mladická zamilovanost již nebyla tak růžová, a navíc jeho vlkolidská část jasně naznačovala, že láska s ním by nebyla taková, jakou jsem si tehdy představovala. Měla jsem z něj respekt i strach. V jeho očích se však trpytila láska ke mně, která byla ochotna odpouštět, a já přesto byla plná stresu. Ano, dnes vím, že jsem ho přesto milovala, a je to o to těžší, když mi bylo naprosto zřejmé, že i on miloval mě.

Můj otec začal kolem jeho osoby věřit. Každým dnem hrozilo, že zjistí, že je postižen stejnou kletbou jako jeho otec, který měl na svědomí životy mnoha obyvatel naší vesnice, než ho konečně zabili. Věděla jsem, že Andy takový není. Věřila jsem jeho slovům, která nikdy nezalhal a nikdy by nedopustila, aby mi bylo ublíženo. Ale musela jsem to udělat. Jak říkám: pro lásku nemyslíme na sebe, ale na šťastný život těch, co milujeme. Tolik jsem si přála, aby po bolesti, kterou jsem mu způsobila, našel jen štěstí. To pravé štěstí a lásku. Když se proměnil ve vlka a utekl, spustily se mi slzy. Na světě nemohlo být tolik smutku, kolik jsem ho v tu chvíli cítila. Přála jsem si, abychom oba našli, co jsme hledali. Své jistoty. Vrátila jsem se ke své poslední lásce s touhou být opět šťastná. Věděla jsem, že ta bolest přetrvá, ale netušila jsem, že náklonnost ke vzpomínce jménem Andy bude postupem času sílit. Jako byste si vytrhli kus svého srdce, které pak volá po druhé polovině. Rozešla jsem se s daným partnerem a později i s dalšími známostmi. Nikdo z nich nedosahoval kvalit, které

mi poskytoval on. Jak jsem stárla, více a více jsem toužila o něm něco zjistit. Začala jsem procházet lesy, volat, vyhledávat vlky, ptát se lidí, ale země se po něm slehla. Má touha po jeho šťastném životě se změnila v tužbu mít ho opět u sebe. City, které nejde přehlušit.

Dnes je opět úplněk. Tichý úplněk. Vlci zde už dávno na měsíc nevyjí. Žádní tu totiž nežijí. Dívám se na něj a jako každý měsíc v uplynulých pěti letech myslím na Andyho. Moc si přeji ho držet v náručí.

Už nejsem tou malou holčičkou, ale ženou malující obrazy, živou z bohatství rodiny a týranou vlastními představami, sny a vzpomínkami.

3. Baradon

„Dámy a pánové, klidně sed'te,“ vstupuje do místnosti štíhlý vysoký muž s upraveným černým knírkem a očima jako noc.

„Jak víte, naše zásoby zlata se v dole rychle tenčí,“ předstupuje před pětadvacet investorů, kteří mu hodlají propůjčit své peníze na jeho megalomanský projekt. „Do dvou let budou vyčerpány úplně. A proto jsem se svým výzkumným týmem udělal průzkum naší země. S jeho výsledky vás nyní seznámím,“ pokyvuje na své dva kolegy, kteří rozbalují mapu, na níž jsou uprostřed lesů zaškrtnuty Tříštivé vodopády.

Místností se ozývá šramocení.

„Ano, Tříštivé vodopády. Nebezpečné, ale nádherné místo, uvnitř kterého je tolik zásob zlata, že ani za padesát let nevyčerpáme polovinu z toho, co nám nabízí.“

„Cože?“ ozývá se mezi přísedícími.

„Přesně tak,“ kyne opět na své kolegy a ti na tabuli umisťují další mapu. „Tohle je plán, co chceme změnit. Od západu povedeme cestu. Pro snížení nákladů na její výstavbu prodáme tento kus lesa dřevorubcům, kteří velice rádi přijmou těžbu nejkvalitnějších jehličnanů, které naše zem má.“

Investoři aplaudují.

„Děkuji. A teď k samotné těžbě. Vodní tok odvedeme pryč vybudováním této přehrady severně od vodopádů. To bude vyžadovat i přesun vzácných zvířat. Náklady na to snížíme povolením

lovu sobů, srnců, vlků a zajíců, jejichž kožešina je dnes pomalu stejně drahá jako zlato samotné.“

Investoři se opět dávají do potlesku. Z úst některých přitom čouhají doutníky nebo zapálené fajfky.

„A teď to nejlepší: pro stavbu samotného dolu vyvinula firma Bommeti pomůcku, s níž těžba bude moci začít do pouhých tří let, a to díky tomuto,“ vytahuje z kapsy malou lahvičku s kapalinou uvnitř. „Zdá se vám to neškodné, ale jedná se o výbušninu nevídané síly, která je bezpečná, co se používání týče, ale silná jako deset soudků se střelným prachem.“

„Bravo!“ tleskají vlivní pánové a zvedají se ze židlí. „Výborně, pane Baradone!“

„Děkuji! Děkuji!“ rozplývá se. „Tak co, vážená společnosti? Jste pro poskytnutí mnou navrhované investice pro tento projekt? Její návratnost bude činit maximálně dvanáct let od spuštění těžby. Zahajuji hlasování: ruku nahoru, kdo souhlasí.“

Společnost bohatých, otlých mužů ve smokinách a kloboucích jednorázově zvedá své ruce s dobrým pocitem u srdce, že učinili nejlepší věc jejich života.

4. Andy

Další šance, další lov. Poslední dny se nám se smečkou zrovna nedařilo. Vlčata už žadoní o jídlo, i někteří starší tento půst těžko snášejí. Zvláště Očko, nejzkušenější vlk ze smečky, který je již doslova závislý na úspěchu nás mladších. Tolik si pro něj přeji maso. Hodně mě toho naučil.

Šedohřbet, náš alfa vlk, se plazí travou. Děláme to samé. Srnec je stále daleko před námi. Kdyby nás viděl někdo z jeho stáda, bylo by opět vše ztraceno. Je však těžké přemoc nutkání hladu vyrazit vpřed co nejdříve.

Několik srn se dívá naším směrem. Zastavujeme. Všechno je zatím skvělé. Tlapka za tlapkou, blížíme se ke svému cíli. Kolik mohlo utéct času? Nevím, už ho dávno neovládám.

Zapomněl jsem i na to, co to znamená mít lidské tělo.

Šedohřbet se napíná. Jeho svalstvo je už připravené začít svůj sprint. Vyskakuje a PRÁSK!

Do jelenova hrudníku dělá něco díru a druhou stranou to vylétá ven. Okamžitě padá mrtvý k zemi. Šedohřbet je v šoku, neví, co se děje. Nikdy se s ničím podobným nesetkal. Dochází mi, že jsou tu lidé – lovci. Vyštěkávám na ostatní, aby se stáhli, utekli pryč, ale hlad některých je tak velký, že zůstávají na místě a čekají.

PRÁSK! PRÁSK! Jedna z prchajících srn padá mrtvá k zemi a já též беру do zaječích.

PRÁSK! Se salvami se roztrhává pytel. Šedohřbet chápe, že je zle. Vlci se konečně dávají na ústup.

PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK! Lovci si nás všímají a zahajují palbu do našich řad. Šedohřbeta zasahují do zad. Vyje bolestí a padá vážně raněn k zemi. Bělovouska, jeho družka, je ve stejnou chvíli zasažena do oka, které jí puká, a v kotrmelci končí svůj krátký život.

Les! Rychle do lesa, říkám si a mímím první kmeny stromů, které o chvíli později též provrtávají vražedné kulky ze střelných zbraní. Kolik jich jen může být? Tucet? Tucet a půl? Netuším. Střelba se teď ozývá jako táhlá, nekončící hudba. Další srny i koloušci padají k zemi, stejně jako naši nejlepší lovci. Tohle je pro naši smečku špatný, moc špatný den. Vrtífena, má vlčí přítelkyně, už probíhá kolem prvních stromů, když do kmene jednoho z nich naráží špatně mířená střela, která se odráží přímo do srdce té, která mi pomáhala v těžkých časech. Z jejího boku vystřikuje pramínek krve a téměř ve stejném okamžiku ji packy přestávají nést. Podlamují se a ona s tlamou dokořán vyluzuje poslední bolestné zavytí. Prach zahaluje její tělo, je mi jasné, že její život končí.

Se smutkem i vztekem běžím na kopec, abych měl přehled o tom, co se na palouku děje. Většina ze stáda býložravců je po smrti. Z naší osmičlenné vlčí výpravy se vrací pouze pět vlků, z toho ten nejdůležitější, Šedohřbet, se s kňučením snaží doplazit k jeho skolené lásce. Jeho zadní packy ho však odmítají poslouchat. Zřejmě ochrnul.

Z lesa se vynořuje devět lovců. Palba ze zbraní utichá. Dva z nich míří přímo k alfa samci. Bohové ať mu alespoň dopřejí doplazit se k jeho milé. Ať mu dovolí zemřít u ní. Jejich kroky jsou rychlé. Ústa se jim smějí a z ústí pušek vychází kouř.

„Panečku, to bude trofej!“ směje se jeden z nich.

„Za toho dostaneš nejméně tisíc ruzonů!“ plácá ho po zádech druhý.

Jejich kroky se zastavují na krvavé cestičce, kterou Šedohřbet nechává za sebou. Ještě nejméně tři metry mu chybí k jeho milé.

Prosím, nechte ho k ní dojít.

„Ten má ale kuráž,“ nabíjí svou pušku jeden z lovců.

„Kurážný nechť bude i ten, kdo bude nosit jeho kůži. Třeba tvá manželka,“ vtipkuje druhý.

Šedohřbet frká, kňučí, snaží se plazit co nejrychleji.

PRÁSK! Ozývá se rána a srdcem velkého vlka projíždí smrtelná střela. Hlava se mu sesouvá na přední packy a jazyk zůstává volně viset z levého koutku jeho tlamy. Otevřené oči zírají na cíl, ke kterému už nikdy nedojde.

„Škoda, se dvěma dírami v kožichu za něj nedostanu plnou taxu,“ sklání lovec pušku a z pouzdra vytahuje nůž.

Nemohu se na to dívat, rozebíhám se k doupěti, za ostatními. Opět cítím nevýslovnou bolest v srdci, jako by mi ho trhali na kusy. Dobíhám na dohled Tříštivých vodopádů a vidím stejně hroznou věc. Lidé jsou u našeho doupěte. Vlci kolem jsou pobiti.

Vlčata vkládají jedno po druhém do smrduté bedny a posílají je kočárem s koňským spřežením pryč.

Celý svět se mi rozpadá. Stahuji se co nejhlouběji do lesa. Přesně to, co mě můj již též zesnulý učitel Valo naučil. Když hrozí nebezpečí, les vás dokáže bezpečně ukrýt. V lese se můj šok postupně mění ve strach a pak ve smutek. Když nastává hluboká noc, nahrazuje ho cit, který určuje mou další cestu: vztek.

Jsou to dlouhé roky, co jsem byl člověkem. Dávná doba, která mi přijde skoro neznámá. Přesto se rozhoduji nabýt opět svou lidskou podobu a jít naproti pomstě, která těm, co toto způsobili, ukáže, jak ostré zuby má vlk zahnaný do kouta.

Naposledy vyji a poté se mé tělo dává do proměny. Chlupy vypadávají, kůže mění barvu, tělo se přestavuje, kosti i lebka formují, jako by byly z gumy. Po dlouhých letech se opět stavím na zadní. Z výšky, ze které nyní hledím na svět, se mi dělá až zle. Stejně jako z barev, které jsem dávno zapomněl.

Mé nahé tělo dělá několik nejistých kroků. Popadané jehličí mě píchá do chodidel. Snažím se to nevnímat a vyjít vstříc mé odplatě.

5. Salome

„Nejsem žádná služka, Moate!“ křičím na svého druha.

„A já už toho mám taky dost! Těchhle tvých nálad!“ žily na jeho spáncích nabíhají a brada pod upraveným vousem se chvěje. „Jeden den jsi taková, druhý zas jinaká. Tamto chceš, a když to máš, už se ti to nelíbí a chceš něco jiného. Zatraceně, vzpamatuj se! Měla by ses s tím jít léčit!“

„Prostě jen nemám náladu. Tak mě nenuť do toho, co nechci! Říkal jsi, jak mě miluješ. Pokud je to pravda, tak mě laskavě respektuj,“ snažím se uklidnit situaci.

„To je přesně ono, ty mě respektuj. A kdo bude respektovat mě? Já jsem muž, já jsem hlava rodiny a ty se máš řídit tím, co říkám.“

„Jsi tyran a ne hlava rodiny!“ začínají mi téct slzy. „Jen proto, že nechci obsluhovat tvé přátele, mě musíš takhle seřvat? Kam se podělo to ‚cokoli, má lásko‘? No?!“

„Zatraceně ženská, řešíme současnost, a ne roky starou minulost,“ máchá silnýma dřevorubeckýma rukama a černé na krátko střižené vlasy se mu spolu s hlavou chvějí.

„Já řeším náš vztah!“

Moat vstává ze židle. Ruce se mu třesou vztekem, až mám strach, že mě uhodí.

„Co odbíháš od tématu? Řeším tady to, jak se má správná partnerka teď, nyní chovat. Ne jestli tě miluji.“

„A miluješ mě?“ šeptám a utírám si slzy. Nenávidím tyhle dny, kterých je stále víc a víc. Vnitřně si přeji, aby mi dal kopačky. Chci

to, i když mě to bude velice bolet. Bude to ale daleko menší trápení než zůstat ve vztahu, který mě postupně čím dál hlouběji ničí.

„Miluji,“ sdělil, jako bych byla kus ledu. „Ale nejsem si jist, jestli je to láska.“

Tohle mi říká poprvé. Mé oči opět propukají v pláč. Musím utéct, atmosféra v místnosti je příliš hustá. Vybíhám ze dveří ven, skrze slzy vidím jen rozmazané objekty. Nechci ho mít na očích, chci být jen sama. Zastavuji se až u stromu na okraji lesa. V místě, kde já kdysi zlomila srdce někomu jinému.

PROČ, ŽIVOTE? PROČ MI TOHLE DĚLÁŠ? PROČ MĚ TAK TRESTÁŠ?! Padám na kolena. Miluje mě, ale lásku necítí. Bože, proč mi neřekne přímo: „Rozcházím se s tebou!“ Proč si mě stále nechává jako svou ozdobu?

V nastalém smutku se mi zračí dávná vzpomínka z tohoto místa, kdy jsem sama dokázala být k jinému chlapci krutá.

Moc bych si ho přála mít teď u sebe, neboť on by mi dal sílu ukončit tohle trápení. Takhle vím, že po chvílce se opět postavím na nohy a odkráčím jako poslušná děvečka splnit, co Moat chce.

Snad Andy stále někde žije. Snad má rodinu, přátele a děti. Musí být šťastný po tom všem, čím si u mě prošel. Já si tohle zasloužím, takový je holt život. Alespoň vidím, co znamená láska. Touha po tom, aby milovaný byl šťastný, ať jsme spolu, či od sebe.

6. Baradon

Dveře do domu se otevřely a Baradon vstupuje dovnitř. Co vypadá z venku jako honosné, bohaté sídlo, je zevnitř téměř pustá barabizna. Iluze o bohatství, která se zde rozplynula.

„Ahoj, bratříčku,“ dává mu za prahem pusou osoba po jeho synovi nejmilovanější.

„Ahoj, Eilo,“ objímá ji a odkládá si kabát. „Kdepak je můj hrdina?“

„Sedí u stolu a kreslí si.“

Neváhá a vydává se za ním.

„Co máme dnes k obědu?“

„Dušené fazolové lusky.“ Chvíli ho sleduje a pak mizí v kuchyni.

„Výborně!“ pokračuje v cestě do toho, co zbývalo z obývacího pokoje. Tedy jedna sedací souprava, skříň a starý těžký stůl. „Fazolové lusky já miluji,“ usmívá se a dívá se na pětiletého synka sedícího na kolečkovém křesle.

„Já nenávidím fazolové lusky. Máme je skoro pořád,“ bručí kluk a kreslí si dál.

„Ale no tak, Issho,“ přistupuje k němu jeho otec a dává mu ruku na rameno. „Na více teď nemáme peníze.“

„Já vím, tatí, promiň,“ pozoruje ho chlapec svými modrými očima a černé vlasy mu přitom padají do čela.

„To nic, synku,“ dává mu pusou na čelo. „Copak to kreslíš?“

„Náš dům. Tohle jsem já, tohle teta a tohle ty. A nad námi na mráčku sedí maminka.“

„To je nádherný. Můžu si to pak vystavit?“

„Určitě, tatí!“ má synek radost.

„Počkej, přistrčím tě trochu blíže ke stolu,“ přisunuje Baradon kolečkové křeslo tak, aby se Issha mohl narovnat. „Tak, a je to. Heled', co bys řekl na takový malý společný výlet, pryč odsud?“

„Výlet?“ rozzařují se chlapcovy oči.

„Jo, do takové malé severní vesničky jménem Flonat. Mám tam práci, po níž ti budu moct dopřát dárek, po kterém nejvíc toužíš.“

„Vrátí se z nebe maminka?“ žasne chlapec ještě víc.

„Ne, to bohužel ne. Tak druhé největší přání.“

Chlapec mlčí, netuší, jaké druhé největší přání může mít. Má v hlavě desítky přání, které si přeje splnit, ale to největší kromě návratu maminky – ho nenapadá.

„No, řekněme, chlapče,“ usmívá se na něj otec, „že za krátkou dobu už budeš moct pozorovat vozík z dálky.“

V tu chvíli to chlapci došlo. „Cože?! Já budu chodit?“

„Ano. Po práci, kterou teď mám, budeme mít dost peněz na to, aby doktoři konečně dali tvé nožky do pořádku,“ shýbá se k němu a hladí je.

„Jídlo je na stole!“ volá Eila z kuchyně.

„Tak pojďme, Issho, na vynikající fazolky.“

„Ble!“

„No no no no no. Je to přece jídlo a jídla si vážíme.“

„No jo,“ odfrká si kluk.

„Co myslíš? Bude teta ráda, že s námi pojedje pryč?“

„Teta taky pojedje?“

„No určitě, přece ji tu nenecháme.“

A tak v daný večer i přes mírnou Eilinu rozmrzelost začíná balení na velkou cestu do míst, kde se již buduje cesta k nově vznikajícímu zlatému dolu.

7. Andy

Mým prvním cílem je najít vlčata a vrátit je ke zbytku jejich smečky, která tuto tragédii přežila. Bude to mít svou cenu, opět budu páchnout člověčinou a ani jako vlka mě hned zpátky nevezmou. Jsem ale tuto oběť ochoten podstoupit, je to pro naši vlčí budoucnost. Úmyslně dodávám to slovo, neboť za člověka se již nepovažuji.

Vycházím z lesa na prašnou cestu, která tu ještě před desetidenním nebyla. Její okraje lemují pokácené stromy a vytrhané pařezy, které se volně povalují všude kolem. Co to sakra dělají? Proč tudy budují cestu? Kam směřuje?

Tu mé uši registrují blížícího se koně. Okamžitě se dávám na úprk, avšak po pár krocích se zastavuji, neboť mi dochází, že v podobě člověka se nemusím bát.

Kůň se blíží a jezdec na něm se směje.

„U všech veverek a krys, tohle jsem ještě nezažil!“ drží se za břicho. „Kde jsi ztratil šaty?“

„Ztratil šaty,“ opakují po něm slova. To mi nedělá takový problém, ale slovní zásobu jsem z velké části zapomněl. Přesto slovním pojmům z větší části rozumím.

„To vidím,“ slézá z koně. „Heleď, co s tebou udělám?“ prohlíží si Andyho. „Víš co? Běž po téhle cestě pořád dál a dál. Dovede tě ke strážní budce, kde řekneš, že tě posílá Olag a že ti mají dát nějaké starší pracovní oblečení. Dovezl bych tě tam, ale máme spoustu práce, neboť přijede kontrola shora předtím, než sem dovezou trhaviny. Je ti to jasné?“

Přikyvuji.

Olag se ještě jednou zasměje a poté vyrazí vpřed za svým cílem, do míst, kde naše smečka ještě před pár hodinami žila v klidu a míru.

Má pravdu, takhle se nemohu vystavovat lidem. Potřebuji oblečení. Zabíhám tedy do lesa, opět se měním ve vlka a opatrně se blížím k místu, o kterém mi říkal. Slovo stráž ve mně vyvolává paniku. Jsou to nebezpeční lidé se zbraněmi a už kvůli tomu se konfrontaci s nimi pokusím vyhnout.

Přeskakuji jeden potok, probíhám vysokou travou a nízkými jehličnatými stromky pokračuji k místu, odkud slyším rány sekerkou a mluvení dvou osob. Trvá ještě nějakou chvíli, než spatřuji malé dřevěné stavení, uvnitř kterého je jistě nějaké oblečení, které ze mě opět udělá občana. Měním se tedy v člověka a opatrně přicházím k blízkému oknu. Mám štěstí, neboť je pootevřené a uvnitř nikdo není. Místnost je to skromná: jeden malý stolek, dvě židle, kamna, skříňka těsně před rozpadnutím a dvě postele, nad kterými jsou petrolejové lampy.

Opatrně okno otevírám a lezu dovnitř. Co nejtíšeji se dostávám ke skříni a nahlížím do ní. Opět se na mě usmívá štěstí. Spatřuji několik starších kalhot, košili a též jeden šedý, zaprášený cestovní plášť. Okamžitě tyto věci беру a oknem lezu ven. Střemhlav zalézám do lesa, kde si uloupené věci oblékám. Jsou nepříjemné, kalhoty trochu krátké, stejně jako košile. Zato šedý plášť mi sedí dokonale.

Opatrně obcházejím stavení, kde jeden muž seká dřevo a druhý ho po něm sbírá, vydávám se po cestě dále do města, neboť i jako člověk jasně cítím, že tudy před několika hodinami vezli naše malá vlčí štěňata.

8. Salome

Odhruju závěs a vstupuji do ložnice domu mé matky. Opět má vysokou teplotu a kapky potu raší na jejím čele.

„Ahoj, maminko,“ usmívám se.

„Ahoj, dcerko. Pojď sem, ať tě mohu obejmout,“ září její vrásčitá tvář.

Sedám si na její postel a objímám ji. Můj stisk opětuje, i když již ne takovou silou jako dříve.

„Zase jsem se zmýlila,“ smutním. „Ani Moat není ten pravý.“

„To je mi líto. Ale neboj, bude lépe,“ hladí mě svýma artritidou souženými rukama po vlasech.

„Proč mám tolik neštěstí? Proč se mi vše dobré vyhýbá?“

„Ale nevyhýbá. Jen čeká na správný čas,“ rozkašlává se. „Podej mi prosím vodu.“

Beru hrnek do rukou a přikládám ho opatrně k jejím rtům.

„Děkuji, zlatíčko,“ oddechuje. „To víš, už to není nejlepší. Co taky mohu v šedesáti čekat? Ale neboj, s pomocí mojí sestry se uzdravím co nevidět.“ Stále si udržuje optimismus. „Zrovna je na trhu a kupuje tam nějaké bylinky na snížení teploty.“

„Ještě, že ji máme.“

„To ano, ale vraťme se k tobě, drahá.“

„Ne, mami, to počká, až budeš zase zdravá.“

„Víš, Salome, nesmíš svého otce – pánbůh mu dopřej věčný klid – vinit za to, co jsi tehdy musela kvůli němu udělat. Já vím, že se v myšlenkách stále vracíš k té události, ale věř mi, být vlkem není

štěstí, je to prokletí. Andyho otec byl taky takový a víš, co za vraždy se pak událo. Tvůj táta měl pravdu v tom – když to vše zjistil – že jeho emoční nestabilita by tě někdy po jedné hádce mohla stát i život. Člověk s takovou mocí se nedokáže vždy ovládnout.“

„Já vím, mami, nemám vám to za zlé, prostě to tak muselo skončit,“ lžu, neboť si celým svým nitrem přeji opak. Raději být na tisíc kousků roztrhaná tím, se kterým prožiji lásku, než být zaživa cupována těmi, kterým dávám své srdce, a oni mi na něj plivnou.

„Správně, dceruško, neřeš to. Čím více na to budeš myslet, tím více tě to bude trápit. Nešťastné lásky nikdy nepřebolí.“

Ano, to byla svatá pravda. „Neboj se, teď budu myslet hlavně na to, abych tě viděla opět na nohou.“

„Tak toto přání se ti vynasnažím splnit, co nejdříve.“

Ještě chvíli se svou mamkou vedu řeč, než dorazí má teta. Poté se s úsměvem na rtech loučím a spěchám na trh koupit nějakou zeleninu na večeri. Ještě dříve než ji dnešní parné slunko spaří.

„Dobvý den, madam, copak to dnes bude?“ směje se na mě obchodník a z horní dásně mu čouhá jediný, napůl zkažený zub.

„Pět mrkví, prosím, a tři cibule.“

„Tady to máte a plosím dvanáct uzonů.“

Vytahuji příslušné mince a dávám mu je. „Děkuji a na shledanou.“

„Na shledanou, pŕidte zas.“

Pomalým krokem se odebírám domů. Není kam spěchat, neboť do samotného večera, kromě jídla, nemám co dělat. A tak po cestě poslouchám jednotlivé debaty kolemjdoucích. Kouskovité, pro mě nezajímavé, osobní. Náhle se z postranní ulice vynořuje povoz tažený dvěma koňmi, na kterém sedí dva muži s bednou, z nichž jeden si

prohlíží její obsah. K mému údivu i šoku vytahuje malé pištící štěně vlka.

„Co to?“ podivuji se a skoro upouštím svůj nákup na zem. Náhle je můj stereotypní život narušen. Vidím tvory, které jsou známkou mé dávno ztracené lásky. Zvířata, která mi vlévají do žil tolik potřebnou radost.

„Haló!“ volám na ty muže a oči mi planou. „Odkud a kam vlastně jedete?“

„Jedeme na statek k panu Baradonovi,“ odpovídá muž hladící nedávno narozené mládě. To je ten pán, co se sem před pár dny přestěhoval.

„A jedeme od Tříštivých vodopádů. Určitě víte proč,“ dodává druhý, držící otěže.

Tříštivé vodopády, vydechnuji a vzpomínám si na tu noc, kdy se Andy proměnil ve vlka a utekl do lesů. Co když se už v člověka neproměnil? Co když už navždy zůstal vlkem? Jeho možnou smrt jsem si nikdy nechtěla připustit, vždy jsem mu přála šťastný život. Jen mi nikdy nedošlo, že by to mohl být i život mimo lidskou společnost.

„A kolik vlků tam žije?“ běžím za vozem a volám na ně. „Kolik vlků tam je?“

„Teď už žádni,“ otáčí se muž s otěžemi. „Tihle jediní přežili.“

Mé tělo se třese při pomyslení, že můj milý je skutečně mrtvý, a pro jistotu začínám na Andyho opět myslet jako na bohatého muže s velkou rodinou. Ale k těm vlčatům mě to až nepřírozeně táhne. To je zřejmě následek toho, že jsem s vlkem chodila. Odnesu jídlo domů a pak se vypravím poznat onoho Baradona osobně. Třeba mi dovolí

se o ty krásné tvory starat. Nutně již potřebuji nějaké světlo do života,
a když mi ho nechce dopřát láska, najdu si tu radost v malých vlčatech.

9. Baradon

„Pane!“ přijíždí k čerstvě ubytovanému Baradonovi předem avizovaný kočár. „Tady jsou ta vlčata,“ podává mu jeden muž bednu se živým obsahem.

„Kolik jich je?“ chce jejich šéf vědět.

„Čtyři.“

„A co jejich smečka?“

„Pobitá nebo utekla.“

Baradon nenávidí zabíjení, nemá rád krev. Kdyby mohl, celé by to udělal humánněji, ale každý ruzon nyní hraje roli, a tak prostě musel přikročit k tomuto rozhodnutí.

„Děkuji a můžete jet. Vyřídte, že zítra odpoledne tam budu s několika investory na kontrole.“

„Vyřídím, pane, krásný den,“ práská kočí a koně se dávají do pohybu.

Baradon mezitím odnáší dřevěnou bednu domů. Ozývá se z ní jemné táhlé kňučení.

„Co to je za zvuky?“ přijíždí do otcovy pracovny Issha.

„Jen malí vlci,“ otevírá muž bednu. Uvnitř se třesou malí tvorové.

„Ti jsou nádherní. Co se stalo jejich rodičům?“

„Odešli do nebe, jako maminka,“ vyndal Baradon vlčata na koberec.

„Co s nimi teď bude? Můžeme si je nechat?“

„Zatím budou tady, pak uvidíme, co dál,“ hledí se na vousu Baradon. „Chceš si jednoho z nich pochovat?“

„Moc rád, tatí,“ usmívá se chlapec. „Podej mi tamtoho bílého.“

„Ten se ti líbí?“ opatrně mu ho otec dává do klína.

„Jo, budu mu říkat Snížek,“ hladí opatrně brečící štěně. „Asi má hlad.“

„To jo, ale co jim dáme?“

„Mléko, to pijí všechny děti.“

„Výborný nápad, chlapče,“ chválí ho Baradon. „Hned pro něj zaběhnu.“

„Myslím, že to nebude fungovat,“ objevuje se v místnosti Eila. „Ti jsou nádherní.“

„Jak to, že to nebude fungovat?“

„To je evidentní – jsou moc malí, potřebují k tomu matku. Pít z misky ti nebudou.“

„A co jim to lít do tlamy?“ navrhuje Issha.

„Ani to nebude mít úspěch,“ hladí si Eila zbylá tři štěňata na zemi.

„A co jim sehnat nějakou fenku? To by mohlo pomoci, ne?“

„To by mohlo, bratříčku.“

„Zajdu do města,“ chce tuto záležitost Baradon co nejrychleji vyřídit. Cítí se osobně zodpovědný za smrt jejich rodičů i smečky, tak touží alespoň takto najít odpuštění, když přežijí jejich potomci. „Uvidíme, za jak dlouho budu s pár zlaťáky úspěšný.“ Hází přes sebe černý kabát, popadá vycházkovou hůl, nasazuje si stejně barevný klobouk a vyráží do ulic místního maloměsta.

10. Salome

Odkládám věci z nákupu na stůl, ani se neobtěžuji dát je do spíže. Moat nyní pracuje v lese a vrátí se až po setmění. Mám spoustu času zajít za tím Baradonem. Nenávidím tyhle lidi z vysoké společnosti, kteří si v takovýchto městech hrají na něco více, než jsou. Nemám ráda pracháče, neboť co mají v peněžích, nemají v srdci, a když jedno říkají, něco jiného zas konají.

Opět procházím kolem stánků, směrem, kam mířil kočár. Opatrně se proplétám mezi desítkami lidí a ze všech stran se linou různé vůně i hlasy, většinou vábíci ke koupi té či oné věci.

„Mladá paní, nechcete si koupit čerstvou rybičku? Dnes ráno z moře vylovenou,“ táže se mě zapáchající prodavač.

„Ne, děkuji,“ odpovídám a pokračuji dál. Míjím jeden stánek za druhým, když tu náhle v dálce slyším slova, která mě upoutají.

„Bohužel, nemám fenku s mlékem pro vaše vlčata, pane Baradone.“

Otáčím se tím směrem a spatřuji vysokého, štíhlého muže v černém klobouku, jak debatuje u prodejce hlídacích psů.

„A nevíte, kde bych nějakou takovou fenku mohl sehnat? Jde o otázku života a smrti.“

Rychle se k němu blížím. Sice sama nevím, kde najít kojící fenu, ale zato moc dobře znám vlky a vím, jak se o vlčata postarat bez pomoci náhradní matky.

„Je mi líto, zkuste se poptat zemědělců na okraji města, ale jinak vám pomoci nemůžu.“

„Tak děkuji,“ otáčí se Baradon a s nepořízenou se vrací zpět.

„Pane Baradone! Pane Baradone!“ volám na něj.

„Co si přejete?“ dívá se na mě svýma černýma očima. Ta barva u něj musí být velice oblíbená, neboť jinou na sobě nemá.

„Slyšela jsem, že máte potíže s vlčaty. Třeba bych vám mohla pomoci.“

„Máte kojící fenku?“ přichází ke mně a já pozoruji stříbrnou kobru na rukojeti jeho vycházkové hole.

„Ne, ale mám zkušenosti s vlky.“ To, že můj partner byl kdysi vlkočlověk, raději tajím.

„Výborně! Dám vám peníze, prostředky, cokoli, jen je zachraňte. Ať z jejich smečky přežijí alespoň oni.“

„Slibuji vám, že udělám, co je v mé moci,“ rozzařují se mi oči. Pomyšlení na to, že budu moci trávit chvíle volného času ve společnosti vlků, mě naplňuje nevýslovnou vnitřní radostí. Chci je ihned vidět, pohladit je. Jen nemyslet na starosti, které prožívám doma.

„Tak, výborně,“ je trochu zaskočen. „Kdy můžete přijít?“

„Hned!“ neváhám s odpovědí. „Čím dříve je uvidím, tím lépe pro mě.“

Než se mé já stačilo vzpamatovat, už kráčím po pozemku do Baradonova skromného domu. Jsem překvapena, neboť mé očekávání ohledně příbytku takového vystrojeného boháče bylo o dost vyšší.

„Už jsi doma, tatí? Máš tu fenku?“ objevuje se náhle ve dveřích roztomilý klučina na kolečkovém křesle. Uvrhuje mě to do šoku. Nutí mě to uvědomit si, že boháč nebo chudák, všechny nás spojuje pouto lidskosti a každý bojujeme své bitvy. Pan Baradon zřejmě za uzdravení svého synka.

„Ne, mám něco lepšího. Odborníci na vlky,“ dává otec svému synovi pusku na čelo a prsty mu čechrá vlasy. Dojímá mě to, neboť v těch pár gestech je více lásky, než má maličkost za poslední dobu zažila.

„Opravdu?“ přijíždí si mě ten chlapec prohlédnout. „To je super! Eilo! Eilo! Máme tu odborníci na vlky,“ volá chlapec na třetí osobu v rodině.

„Opravdu? Dobrý den,“ zdraví mě asi stejně stará paní s krátce střiženými blond vlasy.

„Jmenuji se Eila, jak jste si asi již stihla všimnout. Jsem moc ráda, že jste tady.“

„Potěšení je na mé straně. Moc ráda pomohu.“

„Pojďte do mé pracovny, tam ti čtyři drobečci jsou.“

S Baradonem před sebou a natěšená uvnitř následuji jeho kroky až k místu, kde jsou čtyři vlčata přitisknutá k sobě v rohu místnosti a v klidu spí.

„Usnula před chvílíčkou,“ sděluje nám Eila.

Má touha po pohlazení těchto kouzelných tvorečků musí být zaražena, neboť nic lepšího než říše snů jim tolik nepomůže od stresu, kterým si musela projít.

Eila zavírá dveře a nechává nás s Baradonem o samotě.

„Co bychom měli podle vás teď dělat?“

Jedno vlče zívá, přejíždí očima po svých třech bráscích, poté pokládá hlavu na bílý hřbet svého sourozence a spí.

„No, určitě pomůže sehnat nějakou vlčí kožešinu. Nejlépe z vlka jejich smečky,“ trhá mi srdce to říkat. Nenávidím vraždění těchto tvorů. Nenávidím všechny lovy kvůli kožešině. Ano, velký podíl na

tom má to, že Andy byl napůl vlk, ale i tak mi celý život bylo a je proti srsti nošení kožešin.

„To myslím půjde. Před pár hodinami přijeli do města lovci. Jednu od nich tedy koupím. To je kvůli pachu, že?“

„Ano, budou se tak cítit bezpečněji. Já zatím přinesu kravské mléko. Sice není tak vhodné jako mléko vlčí, ale i to je lepší než nic. Jsou jim tak dvě desetidenní, jak koukám. Už jim začínají růst mléčné zuby, to znamená, že asi za další dvě desetidenní jim už budeme moct dát první maso. To je dobrá zpráva.“

„A jak jim to mléko budeme podávat? Napijí se sama?“

„Doma pro ně vyrobím dudlík z ovčích střívek. Máte tu nějaký měch?“

„Měch? No, nějaký tu určitě najdu,“ zamýšlí se Baradon.

„Skvělé, tak ho na to přidělám, vnitřek vycpu látkou, aby střívko drželo potřebný tvar, a pak už to půjde samo.“

„Máte úžasné nápady, to vám povím,“ uznale příkyvuje Baradon.

„Děkuji,“ usmívám se. Vlky miluji, to je pravda, ale nejsem v nich žádná odbornice. Přesto mě těší, že tak vypadám.

S díkem i koženým měchem odcházím, obtěžkána také dvěma zlatými mincemi. Konečně mám opět pro co žít. Už nevidím jen světlo na konci tunelu, vidím jeden z cílů, který mi pomůže nemyslet na starosti i na minulost. Při západu slunce se ještě k Baradonovi vracím a s velkou radostí z úspěchu krmím osiřelá vlčata mlékem. Všichni se přitom usmíváme nad zdarem, který je srovnatelný – alespoň pro mě – téměř se zázrakem. A je mi úplně jedno, že večere pro mého druha není připravena. Nevadí mi, že na mě bude opět křičet. Vlastníma rukama zachraňuji čtyři živé bytosti a to mě

naplňuje takovým klidem i harmonií, že mi ji nyní může vzít opravdu jen něco zcela výjimečného.

11. Andy

Pach města, civilizace, je mi opravdu odporný. Stále se bojím lidí, ale musím se dostat k vlčatům. Musím je zachránit od těch dvounohých bestií. Z vlčího úhlu pohledu nenávidím své lidské tělo, chci ho odstranit, zapomenout na něj, ale od chvíle, kdy jsem zase člověk, chce jedna má vzdálená část takto zůstat. Část, kterou jsem v sobě dávno uzavřel.

Procházím ulicemi a v houstnoucí tmě pozoruji kolemjdoucí, již mě bez povšimnutí míjejí a směřují do svých domovů vyspat se na další pracovní den. Lidé, to je totiž samý spěch a práce, jinak by nepřežili. Vše musí mít komplikované, a proto plánované. Zřejmě cena za vrchol potravinového řetězce. Vlci žijí daleko jednodušeji. Obstarávají si potravu, starají se o sebe, plodí potomky. Jejich život je daleko prostší, ač mají daleko blíže k tomu, nedožít se stáří.

„Slyšela jsi o stavbě toho nového zlatého dolu?“ povídají si dvě babky, kolem kterých procházím. „Prý tam povraždili všechna zvířata.“

Zastavuji se opodál a svým vlčím sluchem jim naslouchám.

„Všechna ne, čtyři štěňata vlků sem dneska přivezli a má je jistý Baradon.“

„No jo, to je to cinkátko z toho opuštěného statku na kopci. Včera odpoledne se tam nastěhovali. Takže on je má?“

„Ano. Prý z nich udělá kožich pro svou ženu.“

Takže kožich? To si musím pospíšit. Naše mláďata zemřít nenechám, to spíše on zaplatí životem. Zrychlují krok a mímím

uzavřené stánky na náměstí. Všechno ovládá puch hniloby z rozkládajících se potravin pohozených na zemi.

Nad hlavou mi svítí měsíc po úplňku a pomalu se blížím ke svému cíli, kam mě vede i slabá pachová stopa: ke starému osamocenému přízemnímu domu se světlem uvnitř.

Přibližuji se k jednomu z oken a nahlížím dovnitř. V místnosti u jídelního stolu spatřuji chlapce na kolečkovém křesle, nějakou dospělou paní a hovořícího muže, zcela určitě onoho Baradona.

„Zítra dopoledne přijde zase nakrmit vlčata, Issho, tak se o ně neboj. Budou prý v pořádku. Ostatně, napadlo mě, že by tu mohla zůstat na oběd. Co budeme mít?“

„Pečené kuře,“ sděluje ta žena.

„Mňam! Konečně po dlouhé době maso,“ raduje se postižený chlapec.

V tom mají lidé možná největší respekt. V přírodě je vše špatné odsouzeno k záhubě, oni však i takovým lidem dávají šanci, což je v některých případech – jako tento – chvályhodné. Jen to pak kazí ti, kteří dokážou vzít život naprosto zdravým jedincům svého druhu.

„Odpoledne pak odjíždím s investory na kontrolu stavby. Budu tam až do večera. Přivezou totiž výbušniny, tak musí být vše v naprostém pořádku.“

Takže tohle je tedy jeden z těch lidí, kvůli kterým vyvraždili mou smečku? To on je zodpovědný za tu pohromu a nyní chce zničit i tu přírodní krásu pro těžbu nějakého nesmyslu? Pumpuje ve mně vztek. Teď není správný čas na to zabít ho, mou prioritou je záchrana nejmladších jedinců smečky. Až poté co je dám do bezpečí, vrhnu se na něj i na investory a zničím je.

„To je fajn, my se tady s Isshou podíváme na chvíli do města. Chceme se tu trochu porozhlédnout.“

„Ten program vám schvaluji,“ přestává ten odporný člověk zvaný Baradon jíst a hladí svého syna po vlasech. I on zaplatí za hříchy svého otce, neboť takové kruté provinění přechází z otce na potomka, dokud není celý rod vyhuben jako moje smečka.

Musím se uklidnit. Má to přece i své výhody, zítra odpoledne bude dům naprosto volný, nikdo tu nebude. To je ideální příležitost, jak zachránit vlčata a utéct s nimi do lesa. A pokud vše půjde rychle, zastihnu ještě u Tříštivých vodopádů toho odporného Baradona se stejně hnusnými investory. Tam všem ukážu, jak ostré zuby má vlk, a už nyní se nemůžu dočkat, až ucítím jejich krev ve svém chřtánu.

Opatrně se stahuji z města pryč. Náměstí je již prázdné, stejně jako ulice, jen tu a tam prochází jednotliví občané.

Snažím se na sebe neupozorňovat, tak jdu s hlavou skloněnou blíže a blíže k lesu, v němž naleznu jisté bezpečí a klid pro svůj důležitý spánek. Únavou se mi už mhouří oči, u posledního domu se však zastavuji. Z jeho potměných oken mě upoutává známý pach, jako by tam spal někdo, koho znám, osoba, jež pro můj dávno zapomenutý život něco znamenala. Nechci tomu ale věnovat pozornost, když mě čeká tolik jiných, důležitých úkolů, a raději mizím mezi stromy, které mi dávají iluzi bezpečí.

Dnes se neproměním ve vlka, usnu jako člověk. I zde mohou být přece jen lidé. Nechci nic riskovat. Až se probudím, vymyslím, jak se s vlčaty co nejrychleji přesunout do bezpečí, a pak ještě stihnout druhou věc na mém seznamu: pomstu na těch, kteří mohou za smrt mé milované vlčí rodiny.

12. Salome

Včerejší večer byl opět ve znamení hádky, kvůli večeři, ale nevykolejilo mě to. Zůstávám klidná a spokojeně i usínám. Zdálo se mi o smečce vlků kdesi v horách. Šťastně a spokojeně žijících, než člověk dorazil mezi ně a svou puškou ukončil jejich radosti.

U snídaně nad celým snem přemýšlím. Skrze něj mi teď člověk přijde jako daleko krutější a nelítostnější tvor, který zabíjí, i když nemusí. A proč? Pro rozšiřování své moci, získávání bohatství i nového území?

Tak a teď hurá nakrmit vlčata a poté koupit i nějakou kachnu.

Včerejší hádka byla z mé strany přece jen chyba. Dneska tedy Moatovi udělám radost a připravím mu ji na bylinkách a pálivých papričkách.

Vycházím z domu a širokou ulicí pod zamračeným nebem jdu přes náměstí, kde již obchodníci otevírají své stánky. Mírný studený vánek mě hladí po tváři. Nezastavuji se a kráčím blíže a blíže ke čtyřem vlčím sirotkům.

„Z cesty! Pozor, lidi! Převážíme nebezpečný náklad,“ ozývá se vozka v doprovodu několika strážů. Za ním se táhne celá kolona stejně vyhlížejících vozů s nápisem: POZOR! Nebezpečný náklad. Pomalu projíždějí městem, pozorováni snad všemi obyvateli, kteří chtějí vědět, co se pod plachtou skrývá za nebezpečí.

„To jede ke Tříštivým vodopádům,“ hovoří s jednou kupující obchodník. „Můj bratr kdysi těžil zlato, tak mi o tom říkal. V těch

kočárech vezou jistě trhaviny, kvůli ničemu jinému by nedělali takový povyk.“

„Trhaviny?“ diví se ta kupující a přitom si čte nápis o nebezpečném nákladu na projíždějícím voze. „Proč to nevezmou okolo města?“

„Inu, čas jsou peníze, mladá paní, však to známe. Kolikpak si budete přát té luštěniny?“

Trhaviny, to je tedy obsah toho nákladu. Srdce mi divoce tluče, právě kolem mě projíždí nejničivější zbraň, kterou naše civilizace má. Síla, která dokáže drolit kameny na prach a ničit životy v masách.

Abych zahнала myšlenky, opět myslím na vlčata. Rychle tedy беру nohy na ramena a co nejrychleji k nim směřuji. Tu mé oči přejíždějí po mírně zarostlé, špinavé tváři a postavě oblečené do starých, špinavých a mírně potrhaných šatů, které jsou navíc dotyčnému malé. Proč mi sakra přijde tak známý? Otáčím se, dívám na jeho vzdalující se záda a stále nevím, kam ho přiřadit. Uvnitř sebe cítím jakousi touhu zeptat se ho, kdo je, odkud ho případně znám. Avšak přání být s vlčaty je silnější. Vykračuji dál svou cestou a rychle se blížím k Baradonovu domu.

13. Baradon

„Ani nevím, jak bych se vám odvděčil,“ usmívá se Baradon na Salome. Ta zrovna dokrmila vlčata, s nimiž si před chvílí ještě hrála a jež nyní s plnými žaludky usnula.

„To já bych spíše měla poděkovat vám. Ani nevíte, jakou radost mi dělá se o ně starat.“

„No no no! Děkování je dnes skutečně na mé straně,“ stojí si za svým pán domu.

„Udělejte mi alespoň tu radost a nechte se pozvat na dnešní oběd. Podáváme pečenou drůbež.“

„No tak dobře, ráda se u vás najím,“ tají se jí dech, což vykouzluje na Baradonově tváři úsměv.

„Je pro nás ctí pohostit tak milou osobu, jako jste vy.“

„Nechte toho, nebo se začnu červenat.“

Baradon Salome vede do jídelny, kde je pro ni prostřeno. Stříbrné talíře s okrasně zdobenými příbory a keramickou nádobou s teplou medovinou uvnitř.

„Slyšel jsem, že pití medoviny je zde skoro sportem.“

„To je pravda, však jde o národní pití.“

„Tatí, můžu taky ochutnat?“ ptá se Issha, kterého Eila zrovna veze ke stolu.

„Moc ti to sluší,“ chválí Salome jeho sváteční oblečení.

„Děkuji, madam,“ přisunuje si chlapec křeslo více pod stůl a za krk si umisťuje bryndák.

„Když vše sníš, dám ti ochutnat,“ mrká na něj otec.

„Od té doby, co se tak krásně staráte o vlčata, je Baradon jako vyměněný,“ ujímá se řeči Eila a přináší na stůl voňavé, z pece vytažené kuře.

„Má pravdu moje sestřička. Víte, za smrt jejich smečky si sypu popel na hlavu. Nejsme totiž tak bohatí, jak si můžete myslet. Pravda je bohužel opačná.“

Salome přikyvuje, nemá na to co říct.

„Můj synek ve třech letech prodělal jistou nemoc a od té doby nemůže pořádně chodit. Všechno naše bohatství jsem dal za jeho léčbu. Tahle práce je to poslední, co mi chybí k tomu, aby Issha stál a běhal jako normální děti jeho věku.“

„Taky se modlím k mamince, aby mi s léčbou pomohla,“ utrhuje si chlapec kus stehenního masa a vkládá si ho do úst.

„Jeho matka zemřela pár týdnů předtím, než ochrnl. Bylo to velice kruté období,“ mizí Baradonovi úsměv. Je na něm vidět, že smrt milované osoby na něm zanechala rány, které čas pořádně nikdy nezahojil.

„A od té doby se jim snažím všemožně pomoci,“ pokračuje v tématu Eila. „Já zase v té době ztratila štěstí v lásce. Ten, koho jsem milovala, mě opustil, a tak žiji a starám se o tuhle svou rodinu, než mi bůh sešle toho pravého.“

„Určitě si vás ten pravý, jak říkáte, najde,“ odtrhuje Salome kost od chrupavky a začíná z ní obírat měkké maso.

„A jak je to s vámi a vaší láskou?“ zajímá se Baradon.

„Mám přítele, už nějakou dobu,“ polyká Salome. „Jsou tam jistá negativa, jako v každém vztahu, ale jinak to jde,“ vyhýbá se všemu,

co ji trápí. Nechce tím obtěžovat cizí lidi, zvláště takové, kteří mají sami dost starostí.

„Povídá se po městě něco o nás?“ chce vědět Eila a svou porci má už z půlky dojedenu.

„Nic velkého. Flonat je malé město, takže tu samozřejmě nějaké babské pověry proudí, ale skutečně, černých lží se bát nemusíte. Tohle místo si kdysi prošlo peklem, které ho změnilo, a na počátku toho stály pověry. Od těch dob se již lidé alespoň trochu poučili.“

„O co šlo?“ utírá si Baradon ubrouskem mastná ústa.

„No, je tomu už řada let, co se sem přistěhovala jedna chudá rodina. Manžel, manželka a jejich dítě. On byl kovář, ona skvělá cukrářka a jejich dítě psalo úžasné, oblíbené příběhy, plné kouzel a magie. A právě ty to začaly. Lidé si kvůli nim na rodinu ukazovali. Říkali, že malý kluk nemůže mít takovou fantazii, aby tak detailně popisoval, co se na oněch stránkách odehrávalo. Věřili, že má nějaké zkušenosti s magií, které tají před světem, a že jeho příběhy jsou ve skutečnosti zpovědí z toho, co ta rodina provádí. Ve škole ho začali šikanovat a lidé na jejich dům házeli kameny. A právě jeden kámen zasáhl matku toho chlapce a ona o několik dnů později zemřela.“

„Chudáci,“ dojedla Eila poslední sousto.

„Ano, a tím to tehdy vše začalo. Vraždy, desítky vražd. Nejprve jen o úplňcích, později i za ostatních nocí. Bylo to období plné strachu. Ráno se na ulicích nacházela mrtvá těla roztrhaná na kusy. Z hlavního města sem přijeli dokonce vyšetřovatelé, šeptalo se o vlčích, kteří tu tehdy žili. Strach lidí se pak postupně změnil ve vztek. Vytáhli na vlky a mnoho jich pobili. Od těch dob zde již vytí vlků není slyšet, ač za ty vraždy vůbec nemohli. Jedné noci se konečně na vše přišlo. Byl

úplněk a vlk zaútočil na dům tehdejšího starosty. Ten zvířeti vypíchl jedno oko a poté ho při úprku zasáhl šípem přímo do srdce. Vidělo to více lidí, které přilákal hluk. Ta bestie se v tu chvíli při svém posledním výdechu proměnila v člověka, v manžela zabitě ženy. Od té doby vraždy ustaly, ale město se změnilo. Nikoli fyzicky, ale psychicky. Dneska už si každý dává pozor na to, co říká. Zdejší lidé totiž moc dobře vědí, jaká lavina může být spuštěna nesprávně volenými slovy.“

Místnost ovládlo ticho. Baradon se dívá na Salome, Eila na Isshu a Issha si hraje se svými prsty.

„A jak to skončilo s tím chlapcem?“ chce po chvílce vědět Eila.

„Přistěhovala se sem jeho babička, která ho tu pak vychovala. Když zemřela, byl už mládencem na ženění, který pracoval na místních polích. Jen příběhy už od těch dob nikdy nepsal. Zamiloval se tu, plánoval založit rodinu, ale ta, kterou miloval, ho opustila. Od těch dob se tu již neukázal a podle neověřených zpráv zemřel jako námořník při lovu ryb. Tomu ale nevěřím. Doufám, že našel někde tu pravou a má s ní mnoho zdravých dětí.“ Je to sice lež, ale krásná.

„Tak tomu budu věřit i já,“ vstává Eila od stolu a začíná sklízet talíře.

„Tak, milá rodinko, můj čas přišel, budu muset vyrazit do práce,“ vstává Baradon a Salome hned po něm.

„Tatí, co ta medovina? Všechno jsem snědl, koukni,“ ukazuje Issha prázdný talíř.

„No skvělé. Na, trochu jsem ti nechal,“ podává mu otec svůj pohár a chlapec si jeho obsah okamžitě nalévá do úst.

„Ble! To mi nechutná.“

Baradon se usmívá a obléká na sebe černý plášť.

„Mohu se zeptat, pane Baradone? Proč na sobě máte pořád černou?“

„Jistě, drahá. To je na vyjádření smutku, že jsem přišel o svou paní. Městský zvyk,“ nasazuje si klobouk a dělá několik kroků ke vchodu. „Půjdete se mnou? Nebo tu zůstanete a dohlídnete na vlčata?“

„Ještě u nich chvíli budu a pak se vydám domů.“

„Dobře. Eila s Isshou se odpoledne vypraví do města, tak jim když tak udělejte průvodkyni. Jestli budete mít čas, samozřejmě.“

„Mileráda,“ usmívá se.

„Ahoj, Eilo, ahoj Issho,“ přichází otec k synovi a nechává si od něj dát pusů.

„Pa, tatí.“

„Ahoj, brácho!“ mává Eila. „A ty pojed', kamaráde, přečteš mi při mytí nádobí nějakou pohádku.“

Baradon za sebou zavírá dveře a odchází ke stájím, zatímco Salome se vydává k vlčatům, která v klidu spí.

14. Andy

Břicho mi hlady přede jak spokojená kočka. Potřebuji do sebe něco dostat. Ideální příležitost je samozřejmě v centru na tržišti. Snažím se nenápadně proplétat mezi páchnoucím davem a zjistit, jaký stánkař dává nejmenší pozor. Zaujal mě klimbající obchodník s pečivem. Opatrně se k němu přibližuji a jeden bochník chleba беру. Nikdo si mě díkybohu nevšímá, a tak se co nejrychleji stahuji do nějaké postranní uličky, kde má ústa po dlouhé době poznávají chuť nemasitého jídla. A kupodivu mi i chutná. V té chuti je i něco víc: dávná minulost, vzpomínky, které jsem v sobě uzamkl. Co nejrychleji polykám svůj oběd a vypravuji se pro vlčata.

Slunce již začíná klesat, když mé oči spatřují známou budovu, z níž vychází mladá žena tlačící kolečkové křeslo s chlapcem. Rozhoduji se zde chvíli přečkat jako poutník odpočívající u cesty, než kolem mě projdou.

„A s námi nakonec nepůjde?“ hovoří chlapec k té ženě.

„Ne ne, necháme ji vyspat,“ odpovídá mu.

O kom to sakra mluví? V domě jsou pouze tři obyvatelé. Nikoho čtvrtého jsem tam včera ani necítil, neslyšel, neviděl. Zřejmě se jedná o nějakou osobu odjinud.

Procházejí kolem, jen chlapec na mě pohlédl. Chvíli čekám, pak vstávám, rychle přeskakují ohradu jejich pozemku a vydávám se k domu.

Dveře si nezamkli. Opatrně je otevírám a vcházím do příbytku vraha mé smečky. Můj nos okamžitě zaznamenává pach vlčat smíšený

s pachem místní rodiny. Míjím jídelnu a kuchyň. S jistotou směřuji k zavřeným dveřím, odkud je pach zvěře nejsilnější. Už jdu, milácci, беру za kliku a otevírám. Uvnitř, zřejmě v pracovně vraha, se na zemi nachází stažená kůže vůdce naší smečky Šedohřbeta. Vztek ve mně roste. Na ní spí vlčata a u nich se snům oddává – a sakra – mně dobře známá žena. Pachově mi připomíná něco, co jsem už dávno vypudil z mysli. Bolest, která mě soužila.

Žena se pohne, ale spí dál. Není čas, musím jednat. Pod pracovním stolem nacházím truhlici dost velkou, aby v ní malá vlčata přežila odvoz ke zbytku smečky. Beru ji, ale slabé zarachocení opět způsobuje pohyb té ženy. Zatraceně, jestli se probudí, buď ji budu muset zabít, nebo spoutat, připravuji si náhradní plán a truhlu přenáším blíže ke spícím vlčatům.

Teď se hlavně neprobud', myslím si a snažím se chovat naprosto tiše. Beru jedno vlče a pokládám ho do truhly. Probudilo se, ale jinak zůstalo potichu. Pach známého vlka je ze mě stále cítit. Poté беру opatrně do rukou druhého a též ho v tichosti pokládám do truhly. Když tu náhle...

BUM! Ozývá se rána a já se svaluji na pracovní stolek. Knížky, papíry i brk s tuší se sesouvají z pracovní plochy na zem a já si mezitím vychutnávám rozlévající se horkost s bolestí po své levé tváři.

„Vypadněte od nich, zloději!“ křičí ta žena a staví se na nohy. Její pravačka je přítom na ženu opravdu silná, ale to bylo nejspíše vyvoláno tím, že ránu jsem dostal naposledy jako lidský kluk za psaní imaginárních příběhů.

Vztek ve mně opět narůstá. Nějak se to musí vyřešit a pro dobro smečky bych i zabíjel. Mé kosti i orgány se začínají přeskupovat, kůže

porůstat srstí a obličej protahovat. Šaty ze mě postupně padají a srdce tluče rychleji. K děsu té ženy před ní stojí vlk. Očekávám, že se lekne a uteče a já se tak vyhnu fyzické konfrontaci, jenže ona nic z toho nečiní. Tvoje směla.

„Andy?!“ vydechuje ze sebe ta slova.

Má mysl se v ten okamžik otevírá. Uvědomuji si, proč mi její pach přišel tak povědomý, i co pro můj život znamenala.

Cením zuby a vrčím. Snažím se dát na vědomí, že důvod mého příchodu jsou vlčata.

„To jsem já, Salome přece,“ stékají jí slzy. „Nevzpomínáš si na mě?“

Vzpomínky na chvíle s ní se vynořují jedna za druhou. I mně je do breku. Zvláště při posledním setkání, které mi tolik ublížilo. Přesto se nenávidím za to, že ji děším, vůbec netoužím po tom jí jakkoli ublížit. Mé tělo opět nabývá podoby člověka. Rychle se mění a v Adamově rouše stojí před Salome.

„Odpusť mi prosím, odpusť.“

Znovu se oblékám a poslouchám ji. Slova k pořádné odpovědi však nemohu nalézt.

„Vlky! Já chtit vlky!“ ukazuji svou prioritu, o kterou se musím postarat.

„Takže takhle to je? Ty sis nikdy nenašel rodinu? Celou dobu jsi byl zvíře?“ Slzy jí tečou ještě víc.

„Vlk má rodina,“ obcházím opatrně Salome, беру si zpět poslední dvě vlčata a umisťuji je do truhly.

„Celé roky jsem na tebe myslila. Prosím, neodcházej mi,“ dotýká se mého ramene ve chvíli, kdy zavírám truhlu s vlčaty. Ta zvířata ji už nezajímají, plnou pozornost věnuje mně. Je možné, že by celé ty roky

trpěla? Tak se trápila za to, co mi udělala? Nemůžu na to myslet, neboť odpověď by mohla zhatit vše, co mám nyní v plánu.

„Já muset běžet. Člověk vrah. Mládě domů. Já lovit vrah,“ vypravuji ze sebe maximum, co dovedu. V lidské řeči už hodně pokullhávám.

„Nikam nechod! Prosím! Bohové mi tě poslali, abych mohla napravit, co jsem způsobila,“ křičí, když i s truhlou vybíhám z místnosti.

Neohlížím se, nechci. U domu vidím stáje s několika koňmi. Jako malý jsem na nich uměl jezdit, tak snad to opět dokáži. Co nejrychleji k nim spěchám a ani se neobtěžuji sedláním. Odvazuji černého hřebce a se strachem nasedám na jeho hřbet. Truhlu si tisknu k hrudnímu koši. Ať to chudácci přečkají v pořádku, modlím se a dávám nohama pokyn k jízdě. Kůň řehťá, trhá sebou a kluše směrem, kam potřebuji: k Tříštivým vodopádům.

Městu se již pro jistotu obloukem vyhnu, nechci nic riskovat, a pokud vše půjde, jak má, ještě dnes večer budu se svou prací hotov.

A Salome? Pokud bůh existuje, dá mi někdy příležitost setkat se s ní a promluvit si za daleko lepších podmínek. Nicméně nyní už dávno není tou, pro kterou byla má maličkost schopna i hory přemísťovat. Z posledních slov, která mi řekla, se ale mé srdce opět rozbušilo. Ztraceně, proč ale? Sama mi ho tehdy zlomila.

15. Salome

„Bohové mi tě poslali, abych mohla napravit, co jsem způsobilá,“ padám na kolena, ochromena žalem. Mé představy o šťastném životě jediné lásky se rozplynuly. Nyní jsou mé srdce i mysl zajedno. Jsem vinna, že můj milý se odtrhl od lidí, začal je nenávidět, a dokonce zapomněl lidskou řeč. Byl tu, viděl mě i můj žal, a stejně ho více zajímali vlci. V emocích, které mnou proudily, se nevyznal.

Opět si připadám jako ta mladá dívka, který z nerozvážnosti a strachu zapříčinila největší chybu svého života, jež stála mnohé nejen mě, ale i toho, pro kterého mé srdce tlouklo.

„Proč? Proč to tak muselo být?“ opakuji dokola a slyším, jak ze stájí vybíhá kůň. To určitě musí být on. Slzy mi tečou proudem, nejsem schopna cokoli dělat.

„Vlky. Já chtít vlky,“ ukázal mi, co je jeho priorita. Pokud mě kdy miloval, buď na to zapomněl, nebo ten cit oprávněně zahodil či změnil v nenávisť ke svému lidskému druhu. „Vlk má rodina,“ sdělil mi poté, což tyto myšlenky jen potvrdilo. Nepřišel do města kvůli mně, ale kvůli vlčatům. Ta smečka, kterou vyvraždili – o bohové – to byla nyní jeho nová rodina, jeho současný domov.

Nyní se nenávidím ještě víc. Kdysi jsem mu zničila lidský život a nyní mu člověk opět způsobil další bolest. Nedivím se, že spíše touží po tom být zvířetem než člověkem. Snaží se zachránit si jen to, co jeho životu dává smysl.

„Já muset běžet. Člověk vrah. Mládě domů. Já lovit vrah,“ byla jeho poslední slova a odpověď na to, co chystá. Vezme svá mláděta domů, tedy někam k místu, kde se nyní buduje důl, a které je tudíž nebezpečné. A pak?

Přestávám ronit slzy. Vše se mi v hlavě sestavuje jako již kdysi poskládaná skládačka. Tohle již nemohu dopustit. Už ne, říkám si pro sebe.

„Člověk vrah. Já lovit vrah,“ opakuji jeho slova. Zachrání svá vlčata a poté začne vybíjet lidi. Něco, co už se kdysi stalo. Záležitost, před kterou mě varoval otec. Rubikon byl překročen, lidé udělali další obrovskou chybu a já byla jednou z jejích příčin. Andy nejen že se vyčlenil z lidského kolektivu, začal ho nenávidět. Zničili mu vše, na čem mu záleželo, jako jeho otci. To jediné, co miloval a na co se upínal, mu obrátili v prach. A nyní si on sám začne tuto daň opět vybírat tak, jak jsme mu ji vzali my: na životech lidí. A jakmile zabije jednoho, již nebude cesty zpět. Ochutná lidskou krev a stane se z něj lidojed. Půjde ve šlépějích svého táty, který v závěru života přesně kvůli tomu zešílel. Tomu musím zabránit, ať to stojí cokoli.

V tu chvíli mě poprvé napadá i ta myšlenka: co když ho budu muset zabít? Odpovědět si na ni ale nechci, ne teď. Můj cíl byl určen, jasnější než kdy dřív. Ničeho nechci dosáhnout tolik jako zabránit tragédii, do které se má dávná láska žene, a pokud možno mu dokázat, že se nemusí bát lidí. Že mu pomohu opět být člověkem. A pokud má i on ve svém nitru stále ukrytý plamen lidskosti, moc ráda se o něj postarám. Rozdmýchám ho, aby planul tak jasně jako slunce na obloze.

Zahazuji romantické představy o tom, co kdyby, protože nyní je teď. Vybíhám z domu ke stájím, kde je ještě jedna kobyla. Co nejrychleji ji osedlávám a s mírným strachem usedám na její hřbet. Koní se přece jen stále trochu bojím.

„Dobře, hodná kobylka,“ hladím ji po hřívě a nasávám její pach. „Tak a vpřed,“ vydávám rozkaz a mírně kopu patami. Kobyla řehťá a dává se do pohybu.

Teď jde o čas. Vydávám se skrze město, směrem, kudy jely vozy s trhavinami na stavbu. Tam nyní směřuje i Andy s vlčaty a jistojistě tam bude i vedoucí celého projektu a můj velký kamarád i milující otec Baradon.

„Bohové, stůjte při mně a dejte mi sílu, abych zvítězila v tomto těžkém boji. Pokud je to má cesta k vykoupení z hříchu, který jsem kdysi spáchala, přijímám s úctou tento úkol. A hlavně nedopusťte, aby Andy šel směrem svého otce,“ pronáším modlitbu a trochu zpomaluji, neboť tržiště je plné lidí. Za ním přidávám do klusu a později i do cvalu.

Koně v lásce nemám, ale když je to nutné, dokážu ze sebe dostat nemožné. Snad ještě není pozdě zastavit kola osudu vedoucí skrze mrtvé do pekel.

16. Baradon

„Tak, pánové, vítejte v našem zlatém dole,“ zdraví Baradon investory. Ti se prohýbají, namoženi po dlouhé cestě v jejich luxusně zdobených kočárech. „Snad vám cesta rychle utekla.“

„To si nejsem tak jist, milý Baradone,“ usmívá se jeden muž s šedivými vousy a tmavě modrou buřinkou. „Hlavně druhá polovina cesty třásla mými starými kostmi tak, až jsem myslel, že si je přelámu,“ masíruje si jedno své rameno.

„To mě moc mrzí, pane,“ snaží se neustále usmívat, zatímco čtrnáct investorů utvořilo kolem něj půlkruh. „Teď mi dovoďte představit vám stavbyvedoucího pana Harolda.“

„Dobrý den, pánové,“ vyměňuje si muž s Baradonem místo. „Máme dneska krásný den, že? No, snad vám nepříjemnou cestu vynahradím sladkými slovy o tom, co úžasného a výnosného zde tvoříme.“

Několik investorů se pouсмálo, jiní se dále vzpamatovávají ze své dlouhé cesty.

„Tak pojděte za mnou, ukážu vám to tu.“

Všichni včetně Baradona se vydávají od okraje napůl vykáceného lesa k Tříštivým vodopádům.

„Toto je největší problém celého budoucího dolu,“ musí Harold téměř křičet, aby přehlušil hukot vodopádů. „Zítřa začneme kilometr po proudu pomocí náloží budovat náhradní koryto řeky. Tím tento nechtěný vodní živel odkloníme a odhalíme překrásné a bohaté

místo, na kterém vybudujeme povrchový důl. A tady, v místě, kde stojíme, bude hlubinný důl, aby nám neunikl ani gram bohatství této země.“

„Mohu se jen tak ze zajímavosti zeptat?“ zvedá svou ruku jeden z investorů. „Kromě zlata, co je to za horninu, na které právě stojíme?“

„Och, to je pouhá břidlice. Ale jsem rád, že se ptáte, její prodej máme domluvený s městy v okolí. To nám trochu pokryje investice, které za tuto část stavby vydáme.“

Pánové v oblecích kolem uznale přikyvuají.

„Copak je to támhle?“ zaujala Baradona ve vysoké trávě skrytá nora.

„To je jen doupe vlků, kteří vám už neublíží. Mohu je doporučit jako vhodný kožíšek pro vaše milé manželky.“

Někteří investoři se dávají do smíchu, Baradon je ale znechucen. Tak tady žila ta vlčata krásným životem, měla tu rodinu, domov. A on ve snaze pomoci svému potomku jim to vše vzal. Nenávidí se za to. Přeje si, aby mohl vzít to rozhodnutí zpět a celou situaci řešit jinak. Na to už je ale příliš pozdě.

Všechny přítomné upoutává zarehtání příjíždějících koní. Řada plachtou zakrytých vozů projíždí kolem, vedená dvěma místními pracovníky. Ti dávají pokyny vozkům, kteří řídí vůz přesně tam, kam potřebují: pod spěšně vybudovaný dřevěný přístřešek.

„Právě sledujete náš vzácný náklad. Pod plachtou se skrývá ona výbušnina několikrát silnější než střelný prach. Jen v mnohem větším množství, než vám bylo mým přítelem prezentováno.“

„Opatrně! Ještě kus kupředu,“ vydávají muži rozkaz, zatímco pod přístřeškem přibývá jeden vůz za druhým.

„Do zítřka zde budou uskladněny a dopoledne začneme s jejich rozmisťováním. Každý vůz na sobě má číselné označení, které udává, pro jakou část budovaného kanálu se má trhavina použít,“ ukazuje Harold na bok jednotlivých vozů.

„A tamhle v té boudě,“ hledí na dřevěný dům vedle přístřešku pro vozy s trhavinami, „je sklad příručního náradí a též místnůstka pro noční ostrahu. Aby byly naše investice pečlivě chráněny.“ Stále se usmívá.

„Kolik pracovníků bude vlastně na stavbě dělat?“ táže se jeden z pánů.

„Vaše dobročinnost zaměstnala přes pět set lidí z okolí, pánové. Tedy myšleno ty, kteří budou pracovat na budování dolu. Ostatní čísla by vám řekl pan Baradon.“

„No, tak kromě těch pětiset dělníků tu už odvedlo svou práci na padesát lovců, osmdesát dřevorubců, čtyřicet přepraviců s koňmi, dále tu stejný počet osob dělá ochranku, dvacet lidí má na starosti budování cesty, kterou jste přijeli, patnáct jich tu vaří dvakrát denně teplé jídlo a deset...“

„To stačí. Dost! Dost! Dost!“ mává rukama jeden z investorů. „Už to nepobírám. Máte můj obdiv, pane Baradone.“

Společnost pánů v obleku aplauduje, přitom se kdesi v pozadí rozeznívá mužský křik. „POZOR, THORME! SKLOŇ SE!“ ozývá se jekot z lešení stoupajícího po úbočí skály vedle Tříštivých vodopádů.

Hlasitý řev však již značí tragédii, k níž dochází. Kladkostroj, visící volně na provazu, zasahuje jednoho z pracovníků na lešení a shazuje ho z něj. Jeho tělo volně padá dobrých dvacet metrů a s hlasitým plácnutím dopadá na kameny.

Investoři jsou v šoku, Baradon je v šoku, stejně tak Harold. Nastává hrobové ticho. Jen vítr si pohrává s korunami vzdálených stromů. Právě viděli někoho zemřít, věc, kterou nikdo nečekal, že se stane.

„Thorme, ne! NE!“ ozývá se druhý pracovník na lešení a začíná k němu slézat dolů, zatímco z okolí se na místo neštěstí hrnou další pracovníci. Všechno je rázem na nohou, vytrženo z pracovního stereotypu.

Někteří investoři smekají klobouk. Celé místo náhle ovládá ponurá atmosféra.

„Pánové, zachovejte klid,“ konečně se chopí slova Harold. „To není na stavbě nic výjimečného. Dobré stavby mají občas nějaké oběti a naše bezpečnost je jinak na velmi vysoké úrovni.“

„To doufám, pane Harolde,“ nasazuje si jeden z pánů klobouk opět na hlavu. „Protože více takových úmrtí a své zdroje vám utnu. Nedokážete si představit, kolik peněz pak stojí vyrovnání se s pozůstalými.“

Pro Baradona je to šok. Ví, že pro tyhle pány představují peníze prioritu, ale netušil, že jejich ziskuchtivost pokročila tak daleko, že jsou pro ně důležitější než lidské životy.

„Nebojte se, pane, s naší prohlídkou jsme teprve na začátku. Jsem přesvědčen, že až skončíme, nabudete přesvědčení, že lepší investici

jste v životě uzavřel jen při sňatku s vaší chotí,“ snaží se Harold uvolnit atmosféru.

„Na tato slova bych byl opatrný, pane Harolde, neboť od doby, co mám svou ženu, toho vím o penězích tolik, co o svých dětech – tedy nic,“ chytá se starší pán hozeného lana a celá společnost se dává do smíchu.

Haroldovi padá kámen ze srdce. Baradona však stále tíží jiná myšlenka. Pokud svět ovládají lidé jako oni, kam se potom bude ubírat budoucnost jeho potomků?

„Tak, pánové, nyní mě následujte, ukážu vám naši kuchyň i jídelnu. Dneska, v tento slavný den, kdy jste nás přijeli navštívit, jsme si speciálně pro vás připravili jednu místní delikatesu. Nebudu vám ji prozrazovat, určitě ji poznáte sami.“

Na Haroldova slova pánové souhlasně mručí a vydávají se za ním. Jen Baradon stojí ve svém černém obleku i klobouku a pozoruje jejich styl chůze, vypadající jako z jiného světa, plného bohatství, mramoru a stolů prohýbajících se pod desítkami různých jídel na luxusních tácech. Sám nechce uvěřit, že jeho rodina do této společnosti dříve patřila.

Otáčí se a sám kráčí zpět k opuštěnému vlčímu doupěti.

„Omlouvám se vám, vlci, moc se vám omlouvám,“ pokleká, smeká klobouk a hovoří do vánku, který si pohrává s jeho vlasy.

17. Andy

Blížím se k doupěti, cítím to. Zastavuji na okraji cesty a dále s kňučícím obsahem truhly pokračuji hlouběji do lesa.

Ano, pokud bohové existují, určitě ze mě udělali napůl vlka kvůli této chvíli, abych bránil tento druh a pomohl mu přežít v tomto krutém světě, kde je lidé chytají pro jejich kůži a pobíjejí z neopodstatněného strachu, že jim zasahují do toho, co oni považují za své. Stále mi v hlavě koluje Salome. Je to dlouhý čas, co mi ublížila, ale stále k ní chovám city. Jsou sice hodně hluboko pohřbeny, ale i tak příkládám tomu, co řekla, jistou váhu. A nejenom váhu, ale i řadu s tím spojených emocí: lásku, nenávist, opovržení, soucit, odpuštění – to všechno dohromady. Jako kámen, který mi někdo přivázal k srdci. Ale musím to hodit za hlavu. Teď je podstatná jiná věc, jiný čin. Zachránit tyto mladé drobečky před uhynutím.

Opatrně překračuji kořeny stromů, snaže se s truhlou co nejméně třást. Ve vzduchu cítím pach nové alfa samice. To je dobrá zpráva, neboť značí, že smečka se z nejhoršího již dostala. Ideální šance vrátit vlčata těm, ke kterým patří.

Slunce zapadá za obzor, a kdyby nebyla oblačnost, měsíc by ukazoval svou pomalu ubývající část. Jako člověk jsem se nejvíce bál úplňku. Po tyto noci totiž mohou žít jen ve vlčí kůži. I proto pro mě bylo období strávené jako zvíře lepší než to lidské. Nemusel jsem se bát, že mě okolní vlivy přinutí změnit podobu, kterou zrovna má část přijala za svou. Tedy až do nedávné doby. Můj nos nasává pach vody, blíží se bouřka. To je další dobrá zpráva, neboť voda za mnou zahladí

stopy, až vlčata najde smečka. Slunce ještě úplně nezapadlo, do té doby musím stihnout dojít k doupěti. Ve vlčí podobě bych truhlu asi jen s těžší utáhl, nemá žádné úchyty, kterými bych si mohl pomáhat při jejím tažení.

Stromy trochu řidnou, stoupám do kopce a vlčí pach je stále silnější. Konečně kdesi před sebou vidím staré známé doupě. Mokrát jsem u něj se smečkou nebyl, ale z její historie vím, že tam před mnoha lety žila, než objevila bohaté loviště u Tříštivých vodopádů.

Pokládám truhlu u vstupu do něj a otevírám víko. Smečka je zřejmě na lovu, nová alfa samice ještě nemá mladé, tak tu ani nikdo nehlídá. Tím lépe pro mě, neboť jinak bych se sem nemohl ani přiblížit. Postupně беру všechna čtyři vlčata z nitra lidmi vyrobené věci a pokládám je k okraji jejich nového domova.

Výborně, tak to bych měl. Začínám ze sebe sundávat šatstvo. Přemisťuji ho do truhly, kterou následně odhazuji z blízkého svahu. Už ji nechci nikdy vidět. Beru na sebe opět vlčí podobu. Tělo i údy mi chlupatí, orgány i kostra přeskupuje. Jako housenka mění se na motýla беру na sebe ještě rychleji tu krásnou podobu vlka. Už jsem opět svůj, strach z toho, být člověkem, ze mě opadá. Nadechnu se a vydávám ze sebe táhlé, dlouhé zavytí. Upozorňuji smečku, že jsem zde, aby se co nejrychleji vrátila. Nehodlám na ni však čekat, musím jít dál. Vrátím se k ní, až bude hotový poslední bod mého plánu.

Z dálky se ozývá odpověď na mé volání, zavytí mých vlčích bratrů a sester. Srdce se mi roztlouká radostí, zároveň ale pociťuji svou lidskou polovinu, která stále hlasitěji touží zůstat člověkem. Zřejmě následek toho, že jsem na sebe opět vzal lidskou podobu. Nebojte se, vlčata, svou rodinu tu máte za chvíli, sděluji jim v duchu a běžím pryč.

Velice rychle mím stromy, kolem kterých muselo mé lidské já předtím jít pomalu a opatrně. Nad hlavou se mi kupí bouřkové mraky a studený vítr ohýbá větve nejvyšších stromů. Les si žije svým vlastním životem, aniž by se ohlížel na nás, masité tvory.

Kdesi za mnou se opět ozývá zavytí, už daleko blíže. Tak takhle vypadá dobrý skutek? Mé nitro tančí radostí. Raduje se, že to, co vypadalo jako nereálné, se nakonec vyplnilo.

Má radost je dokonce tak obrovská, že začínám pochybovat o další části svého plánu. Pomstou přece jen nic nevyřeším, jen mohu udělat další problémy nejen sobě, ale i těm, které miluji. Nehledě na bolest, kterou u jejich příbuzných vyvolám.

Mé uši náhle zachycují hrozný zvuk. Kvíknutí, nářek, bolest, smrt. Rychle se zastavuji.

Ne, to není možné, to nemohlo být ono! Opět vybíhám a proti větru se znovu přibližuji k doupěti, kde jsem zanechal vlčata. Kličkují mezi stromy a první kapky deště dopadají na mou srst. Potemnělá obloha se rozjasňuje vzdáleným bleskem. Zpomaluji a přikrčuji se k zemi. Opatrně se plížím k místu, ze kterého uvidím, co se vlastně stalo. Mé srdce to však říká zcela jasně, ač to oči i mozek odmítají.

Stromy řídnou a mně se otevírá jeden z nejkrutějších pohledů v mém životě. Na okraji nory v místě, kde jsem před chvílí zanechal čtyři sirotky, již leží jen čtyři mrtvá vlčata, na jejichž těle si za přítomnosti dalších osmi vlků pochutnává nový alfa samec se samicí. Mé nitro se hroutí, pláče. Jak mohli tihle vlci zabít své vlastní mladé? Svůj vlastní druh? Jak mohli zahodit mou snahu pomoci jim?

Můj vztek opět dosahuje maximální míry. Navrací se mi chuť zabíjet, nejen lidi, ale již i vlky. Ze srdce se mi stává kámen. Z mozku

chladně kalkulující stroj říkající jedině: KREV ZA KREV. Už se připravuji na ně vyskočit, začít ty vlčí netvory rdousit a trhat, když tu spolu se zaduněním hromu zahřmí i kdesi uvnitř mě. Zjišťuji krutou životní pravdu. Nikdy jsem nebyl úplným člověkem, stejně jako jsem nebyl úplným vlkem. Vždy jsem byl jen jejich psychickou částí, nikdy ne však úplným celkem. Vlčí tělo ovládala i má lidská část, ač jsem se ji snažil skrýt. Stejně tak mou lidskou podobu ovlivňovala i vlčí duše. Mé přání a víra být jeden byly silnější než realita. Konečně to vidím jako můj otec. Nejsme vlastně nic, jen vyvrhelové. Společnost pro nás neexistuje, protože ji sami nedokážeme plně přijmout. Jsme příliš odlišní na to, abychom v ní mohli navždy být, stejně jako jiní na to, abychom mohli žít jako samostatný druh. Jsme pouhými stíny těch, ve které se měníme, a tato pravda a její přijetí mě ničí více než zmařená láska.

Můj otec to tehdy pochopil a zjistil, v čem jediném jsme lepší, dokonalejší. V zabíjení těch, kteří sami škodí svému druhu. To je zřejmě pravý důvod naší existence. Zjednat boží spravedlnost, neboť kdo jiný by ji měl činit než ti, kteří nikam nepatří?

S vnitřní bolestí opět utíkám pryč. S bolestí, která se postupně mění v zuřivost.

18. Baradon

„Až na tu cestu, to tu máte úžasné,“ třese Baradonovou rukou loučící se investor. „Kdybych nebyl tolik zvyklý na život ve městě, hned bych se sem přestěhoval.“

„I mě velice těší, že se vám tu tolik líbí. Snad jste nabyl přesvědčení, že vložené investice se vám mnohonásobně vrátí.“

„Přesvědčení? Jsem si tím naprosto jist! A věřte, že na to mám čuch. Nikdy jsem si nebyl jistější tím, že vy se o naše investice postaráte dobře.“

„Och, nelichoďte mi tak, nebo se začnu červenat,“ usmívá se Baradon a odkudsi z dálky se ozývá hřmění. „No vidíte, odjíždíte akorát.“

Slunce již zapadá za obzor a jeho poslední paprsky zakrývají blížící se bouřková mračna. Inspekce již končí a ctihodní pánové se svými klobouky a drahými šaty nastupují do kočárů a míří zpět do svých honosných domovů.

„Děkuji vám, Harolde, za nádherný výklad. Bylo to vše velice poučné,“ plácá jiný z loučících se investorů vedoucího stavby po rameni.

„Ne, já děkuji za tak skvělou společnost. Snad jsem vás nenudil.“

„To vůbec ne, naopak, až někdy budu něco potřebovat zařídit u nás doma, budete první, koho vyhledám.“

„Jsem nevýslovně potěšen, pane,“ září Harold. Baradon ho pozoruje a ve svém nitru se tomu směje. Samozřejmě se Haroldovi

nikdy neozve, je to jakási tradice bohatých při loučení, říci to, co chtějí druzí slyšet, potěšit je – a zůstat jen u slov.

„Pane Baradone,“ přistupuje k němu starší pán menšího vzrůstu s bílým plnovousem. „Děkuji vám za celý dnešní den,“ opírá se o hůl a těžce dýchá.

„Nemáte za co děkovat. Já děkuji, že jste si na mě udělali čas. I za vaše peníze.“

„Och, za to prosím vás neděkujte. Všichni, co jsme tady, sami nevíme, co s penězi dělat. Milujeme je a nenávidíme, protože je již tolik známe a nemají nás čím překvapit. Takže vy jste vlastně takový náš spasitel. Vytrhl jste nás ze stereotypu sezení po kancelářích a obcházení našich městských podniků, které již stejně vedou jiní.“

Lépe to ani nejde říci. Baradon s těmito výroky naprosto souhlasí.

„Víte, pane Baradone, měl jsem to štěstí znát vašeho slavného otce. Zajímavý člověk.“

„Opravdu?“ podivuje se Baradon. „Odkud jste ho znal?“

„No, bylo těžké ho neznat. I dnes je to těžké. Jako mladší jsem pro něj kratší čas pracoval. Byla to zajímavá doba, protože on byl zajímavý.“

„To ano, nebyl jako já. Byl odvážný, měl cit pro správné načasování, diplomatického ducha, nebál se rozjet několik projektů najednou. Nebál se ani konkurence. Prostě velký člověk, kterých se moc nerodí.“

„To opravdu ne, pa-pa-pane Baradone,“ kašle stařec. „V tomhle byl skutečně veliký, ale já si ho pamatuji též z jiné stránky. Konkrétně jeho náládovost, chladnou vypočítavost a až hrubiánské chování vůči

řadovým zaměstnancům. Promiňte, jestli jsem vás urazil, manželka mi vždy říká, že mě ta má upřímnost přivede do hrobu.“

„Ne, to se vůbec neomlouvejte,“ udivuje Baradona jeho postřeh. Konečně někdo, kdo nevidí jeho otce tak, jak mu to všichni od jeho smrti předkládají, ale podle toho, co si s ním i on sám prožil. „Vlastně máte pravdu, můj otec byl dobrý na ty, kteří vydělávali velké peníze. Na ty ostatní byl jako pes, včetně své rodiny. Ty klady neříkám ani tak kvůli jeho památce, ale protože minulost mě naučila, abych svého otce ukazoval, jak si to společnost přeje.“

„Víte, pane Baradone, společnost potřebuje ideály, ale často je dělá ze špatných lidí. Váš otec takovým ideálem byl. Jeho sláva vystupovala nad jiné slavné. Byl vlastně takovou reprezentativní osobností své doby. A taková osoba s takovým vlivem sama určuje, jak ji společnost uvidí.“

„To máte pravdu.“

„A váš otec to dokázal dotáhnout ještě dál. Nejen že společnost přesvědčil, že je mecenášem a ztělesněním dobra, ale sám pak skrze svůj vliv určoval, kdo je dobrý a kdo zlý. Kdo si zaslouží pochvalu a kdo bude v naší kultuře zatracen. A díky této moci se stal doslova vladařem. Paradoxně v době, kdy se království přeformovalo na současnou demokracii.“

„Jak říkáte: když řeknu jméno svého otce, ostatní ve mně ihned uvidí někoho, kdo nejsem. Prostě mě zaškatulkují a hodí do stínu mého výtečného tatíčka, kterého jsem ale za výtečného nikdy nepovažoval. Za jeho života jsem ani pořádně nevěděl, jak vypadá jeho úsměv. A jeho výchovnou rákosku občas na svých zádech cítím dodnes.“

„Bohužel, lidi už těžko přesvědčíte o tom, jaký váš otec skutečně byl. Museli by si to prožít sami, jako my dva, a to již není možné. Vám otcovy skutky samozřejmě nevyčítám, měl i své dobré stránky, ale zároveň moc dobře věděl, jak nejvíce ublížit těm, co ublížili jemu. Nevzal jim majetek, neposlal do jejich domu zloděje. Nic z toho. Udělal totiž něco daleko horšího. Skrze svůj vliv zničil jejich renomé, očernil je. A to tak dokonale, že i po smrti dotyčných lidí se jejich potomci báli vyslovit jejich jméno, aby si nepřivodili ostudu. To je z mého pohledu to nejstrašnější, co může zlo udělat, protože co po naší smrti zbude? Jen pověst a jméno. A váš otec to dokázal těm, které nenáviděl, vzít a nahradit svou pravdou. Svým úhlem pohledu, který pak převzali všichni ostatní, kteří ho měli za vzor.“

„A přesně tak to je. Pokud jste slavný a idol k tomu, sám jste automaticky dobrý, ať jste uvnitř jakýkoli. Jakmile se s vámi začnou lidé ztotožňovat, máte vyhráno. Jeho jméno bude žít navěky a skrze něj i to mé, skryté v jeho stínu. Ale nikdo nebude vědět o těch chudácích, kteří neměli názor jako on, dovolili si ho nazývat takovým, jakým skutečně byl, a on se za to postaral, že je společnost zavrhla a vypudila. Nádherný příklad toho, že ve skutečném světě má i zlo šanci vyhrát.“

Další zahřmění projíždí táborem jako šíp. Mraky již jsou přímo nad stavenišťem. Vzduch je prosycen vodou.

„No, tak já pojedu, pane Baradone. Jsem moc rád, že jsem s vámi mohl mluvit. A na vašeho otce nemyslete; co víme my dva, to nám nikdo nevezme. A co ví společnost, nechme společnosti. Vždyť pravda je, že ona sama si určuje, kde je lež a kde ne. Je to kruté, ale historii píší vítězové, nikoli poražení.“

Na zem začínají dopadat první dešťové kapky. Dělníci z nedaleké stavby rychle slézají z lešení a zabíhají do provizorních přístřešků.

„Děkuji za příjemný rozhovor, snad se nevidíme naposledy,“ potřásá Baradon starému pánovi rukou.

„Určitě ne, však jsem jeden z investorů,“ nastupuje muž do kočáru a se zamáváním se rozjíždí pryč.

Baradon ještě chvíli stojí v dešti a pozoruje poslední vzdalující se vůz dnešní delegace, když vtom spatřuje blížícího se jezdce na cválajícím koni. Znamého jezdce, nebo spíše jezdkyňi.

„Salome? Co se vám stalo?!“ křičí a běží k ní. Ve stejnou chvíli oblohou projíždí blesk a po chvíli otřásá zemí další hrom.